07/11/2026

Το ευλαβικό άγγιγμα – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΤΟ ΕΥΛΑΒΙΚΟ ΑΓΓΙΓΜΑ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Η συμπαθέστατη αιμορροούσα, μια απελπισμένη ύπαρξη που στήριξε την τελευταία της ελπίδα στον Χριστό και δεν διαψεύσθηκε, συνεχίζει να μας εμπνέει διαχρονικά και να αποτελεί τύπο και υπογραμμό και για τη δική μας πορεία και προσπάθεια για συνάντηση και σωστή σχέση με τον Χριστό **(Κυριακή Ζ΄ Λουκά).**

Τί το ξεχωριστό είχε η αιμορροούσα;

Πλησίασε με τρόπο μοναδικό τον Χριστό. Εντελώς **κρυφά.** Χωρίς αξιώσεις. Χωρίς το πλήθος που συνωστιζόταν γύρω από τον Χριστό, να αντιληφθεί τίποτε. Λογαριάζοντας κιόλας, χωρίς τον ξενοδόχο φυσικά, να διαλάθει και της προσοχής του Χριστού. Με απόλυτη επίγνωση ότι είναι ανάξια να σταθεί μπροστά του και να προβάλει το αίτημά της για θεραπεία. Αλλά και με φόβο για τους ανθρώπους γύρω της. Δεν έπρεπε να βρίσκεται ανάμεσά τους. Ήταν ακάθαρτη κατά τον νόμο τους, λόγω της ιδιάζουσας αρρώστιας της (μια ασταμάτητη δωδεκαετή εμμηνορρυσία).

Με τέτοιο φόβο λοιπόν μέσα της πλησίασε τον Χριστό απαρατήρητη, μια γυναίκα δήθεν σαν όλες τις άλλες. Και ακούμπησε διακριτικά το χέρι της όχι στο σώμα του Χριστού, δεν θα τολμούσε ποτέ κάτι τέτοιο, αλλά στο κράσπεδο του ιματίου του. Στην άκρη του ρούχου του, που άγγιζε σχεδόν το χώμα. Και θεραπεύτηκε.

Ο Χριστός βέβαια, ως παντογνώστης, γνώριζε με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιό της και στην κατάλληλη στιγμή την ξεσκέπασε, την έβγαλε στη φόρα. Όχι για να δοξασθεί ο ίδιος, άλλωστε ποτέ δεν διαφήμιζε τα θαύματά του. Αλλά για να δοξάσει το περιφρονημένο πλάσμα του, να το αποκαταστήσει πανηγυρικά στα μάτια των περιφρονούντων. Και πάλι τότε η ευλογημένη γυναίκα στάθηκε μπροστά του *«μετά φόβου Θεού»,* **τρέμοντας** ολόκληρη. Μα ο Χριστός, γεμάτος αγάπη, τη βεβαίωσε πως είναι εκλεκτή, αγαπημένη του θυγατέρα.

Ο τρόπος της αιμορροούσας ήταν γεμάτος **ταπεινότητα.** Πώς σκεφτόταν άραγε; «Είμαι μια γυναίκα αμαρτωλή, ανάξια. Πώς να αγγίξω τον διδάσκαλο, τον εκλεκτό του Θεού; Είμαι άξια εγώ να ζητήσω κάτι από αυτόν;» Στάθηκε **χωρίς αξιώσεις,** πίσω και όχι μπροστά στον Χριστό. Και άγγιξε πολύ ευλαβικά την άκρη μόνο του χιτώνα του, χωρίς να προφέρει καν φωναχτά το αίτημά της. Και ήταν το μόνο άγγιγμα που πρόσεξε ο Χριστός, αν και ήταν τόσοι που έπεφταν πάνω του.

Πηγαίνουμε κι εμείς στην Εκκλησία. Όχι απλώς να αγγίξουμε το ένδυμα, αλλά να πάρουμε όλο τον Χριστό μέσα μας. Του ζητάμε και διάφορα. Αλλά με τί απαίτηση! Πόσο **αταπείνωτοι!** Με τί υπερφίαλο φρόνημα!

«Μερικές φορές μας πιάνει απογοήτευση, όταν βλέπουμε πώς πάνε οι Χριστιανοί να κοινωνήσουν. Σαν μπουλούκι, όλοι μαζί. Τσακώνονται ποιος θα αρπάξει πρώτος το μάκτρο (το κόκκινο πανί), *ποιος να κοινωνήσει πρώτος. Μερικές φορές άνθρωποι βρίστηκαν, λίγο πριν ανοίξουν το στόμα τους να κοινωνήσουν! Τί ευγένεια είχε μπροστά στον Χριστό η αιμορροούσα! Και τί βαρβαρότητα δείχνουμε εμείς όταν πάμε να κοινωνήσουμε! Πόσο διαφέρουμε»!* (Νικοπόλεως Μελέτιος).

Δυο άνθρωποι σ’ ένα χωριό πήγαν να κοινωνήσουν το Πάσχα. Μες στον συνωστισμό σπρώχτηκαν, αντάλλαξαν λόγια, κοινώνησαν μαλωμένοι. Ο ένας τους όμως δεν είχε ησυχία. Τον έτρωγε μέσα του, που μέρα του Πάσχα τσακώθηκε για να κοινωνήσει. Πάει μετά από δύο-τρεις μέρες στον παπά.

– Παπούλη, λέει, εκείνη η μεταλαβιά του Πάσχα δεν μου πιάστηκε καθόλου φέτος.

Δεν πρόλαβε να δευτερώσει κουβέντα, ανάβει ο παπάς.

– Τί είπες; του λέει απότομα. Μεταλαβιά που την έκανα εγώ, με τα ίδια μου τα χέρια, δεν σου πιάστηκε; Έξω γρήγορα! Πάρε δρόμο από ’δω! (Αληθινό περιστατικό από τα Θεοδώριανα Άρτας, κατά αφήγηση Ευαγγέλου Πλακιά).

Η «ταπεινότητά» μας στο μεγαλείο της!

Να γελάσει ή να κλάψει κανείς;

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!